

ע"פ 1536/23 - פלוני נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ע"פ 1536/23

לפני: כבוד השופט יצחק עמית
כבוד השופט נעם סולברג
כבוד השופט דוד מינץ
פלוני
המערער: נגד
המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על הכרעת דינו מיום 9.6.2022 ועל גזר דינו מיום 8.1.2023 של בית המשפט המחוזי בנצרת (הנשיאה א' הלמן והשופטים ס' דבור, סג"נ ו-י' שטרית) בתפ"ח 31783-04-21 כ"ג בתמוז התשפ"ד (29 יולי 2024)

תאריך ישיבה: בשם המערער: בשם המשיבה: עו"ד עילית מידן

פסק-דין

השופט דוד מינץ:

ערעור על הכרעת דינו מיום 9.6.2022 ועל גזר דינו מיום 8.1.2023 של בית המשפט המחוזי בנצרת (הנשיאה א' הלמן והשופטים ס' דבור, סג"נ ו-י' שטרית) בתפ"ח 31783-04-21. המערער הורשע בביצוע עבירות מין כלפי שתי נשים ונגזרו עליו שש שנות מאסר בפועל וכן עונשים נלווים.

כתב האישום

1. לפי העובדות המפורטות בכתב האישום, ביום 29.3.2021 לן המערער באחד מחופי הכנרת יחד עם משפחתו (להלן: החוף). באותו מועד הגיעו לנפוש בחוף גם א', אשר ניהלה מערכת יחסים רומנטית עם אחיו של המערער (להלן: האח), ושתי חברותיה, ב' וג' (שלוש החברות ייקראו להלן ביחד: החברות; א' ו-ב' יקראו להלן ביחד: המתלוננות). לאחר בילוי בחוף במהלכו גם שתו משקאות אלכוהוליים, הלכו החברות לישון באוהל שהקימו במרחק הליכה קצר מהמתחם בו לנו המערער

ומשפחתו (להלן: האוהל). א' נשכבה מימין לכניסה לאוהל, ב' באמצע וג' משמאל לכניסה. לקראת השעה 4:00, בעודן ישנות, נכנס המערער לתוך האוהל ללא ידיעתן או הסכמתן של החברות. הוא נשכב ליד א', הכניס את ידו מתחת לבגדיה התחתונים, החדיר את אצבעותיו אל תוך איבר מינה ודחף אותן בכוח שוב ושוב עד ש-א' התעוררה מהכאב שנגרם לה. א', שלא ראתה את פניו של המערער, סברה שמדובר באח וביקשה שיחדל ממעשיו. אלא שבכך לא סיים המערער את מעלליו ובזמן ש-א' זזה ממקומה, הוא נשכב מאחורי ב' כשגבו מופנה אל א', נצמד אליה וחיבק את גופה מאחור בעודה ישנה, וזאת לצורך גירוי, סיפוק או ביזוי מיני. א' הבחינה במתרחש והפצירה במערער לחדול ממעשיו. במקביל, התעוררה ב' כאשר הרגישה שהמערער נצמד אליה, מתחכך בה וחובק את גופה. רק אז גילו א' ו-ב' כי מדובר במערער ולא באח. א' יצאה מהאוהל נסערת והזעיקה את האח. לאחר הגעת האח אל האוהל, יצא גם המערער ממנו.

2. בשל אירועים אלו יוחסו למערער עבירה של אינוס לפי סעיפים 345(א)(1) ו-4 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק) ועבירה של מעשה מגונה לפי סעיף 348(א) בנסיבות המנויות בסעיפים 345(א)(1) ו-4 לחוק.

3. בתשובה לכתב האישום המערער אישר שהגיע לאוהל בסמוך לשעה 4:00 לאחר שצרך משקאות אלכוהוליים, אך הכחיש את ביצוע העבירות. לטענתו הוא נשכב בסמוך ל-א' מאחר שחשב שמדובר ב-ב', והשניים החלו מתגפפים באופן הדדי. לאחר שהוא זיהה שמדובר ב-א' והבין את טעותו, חדל מהמגע ביניהם ו-א' בתגובה התיישרה בסמוך לכניסה לאוהל. בשלב זה לטענת המערער, הוא זז מעט הצידה באוהל הצפוף ויצר מגע עם ב' שלא לצורך גירוי, סיפוק או ביזוי מיני.

פסק דינו של בית המשפט המחוזי

4. לאחר ניהול הליך הוכחות מלא בו העידו בין היתר החברות, המערער ואחיו, הרשיע בית המשפט המחוזי את המערער בכל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום. בערעור שלפנינו השיג המערער על הרשעתו בביצוע המעשה המגונה ב-ב' בלבד, ועל כן הפירוט שלהלן יתמקד רק בחלק זה של הכרעת הדין.

5. הכרעת דינו המפורטת של בית המשפט המחוזי נסמכה בעיקרה על עדויותיהן של א' ו-ב', אשר נמצאו אותנטיות, עקביות ומהימנות. א' ו-ב' חזרו על הגרסאות שהשמיעו בחקירתן במשטרה, בעימות שנערך בינן לבין המערער, בעדותן הראשית ובחקירתן הנגדית. חיזוק לעדותן מצא בית המשפט בעדותה של ג', בעדויות העובדים בחוף והשוטרים שהגיעו לזירה, ובתיעוד ממצלמות האבטחה בחוף. אשר להתרחשות בתוך האוהל ביחס לעבירת המעשה המגונה ב-ב', בית המשפט עמד על גרסתה של ב' שהובאה הן בחקירתה הראשית והן בחקירתה הנגדית לפיה בשלב מסוים בשינה הרגישה שמישהו נצמד אליה, חובק אותה בתנוחת "כפיות" ומתחכך בה בגבה ובישבנה. עוד עמד בית המשפט על כך

ש-ב' שללה בעדותה באופן חד-משמעי את התיזה אותה הציג לה בא-כוח המערער לפיה נוצר ביניהם מגע מקרי ללא כוונה, בציינה כי המגע שחוותה אכן היה מיני, כי המערער נגע באזורים אינטימיים שלה בישבן ובגב וכי הוא חדר למרחבה האישי תוך ניצול העובדה שישנה.

6. בית המשפט נתן אמון מלא בגרסה שמסרה ב' בעדותה. נקבע כי בעדות ניכרו סימני אמת רבים, ניתן היה לראות שמסירת העדות הייתה קשה לה ובסיומה היא פרצה בבכי. נמצא גם, כי מעדותה לא עלתה מגמת הפרזה או הגזמה בתיאור השתלשלות האירוע, והמערער ובא כוחו לא הצביעו על כל מניע שהיה ל-ב' לפגוע במערער או להעליל עליו ללא עוול בכפו. בהתייחס לכך שבמהלך עדותה ציינה ב' כי בתחילה הרגישה שמישהו מחבק אותה, וחשבה שמדובר ב-א' שישנה לידה, נקבע כי העובדה ש-ב' העידה ביושר על כך שאינה יכולה לקבוע בוודאות כי המערער הוא זה שיצר את המגע הראשון שחשה, וכי היא מסיקה זאת מתוך סמיכות הזמנים, מלמדת על הגינותה ומהימנותה. בתוך כך נדחו גם טענות המערער לסתירות ופערים בעדותה של ב'. נקבע כי ב' מסרה עדות ברורה, חד-משמעית, אותנטית וקוהרנטית וגם אם אכן קיימות סתירות בגרסתה, הן מזעריות ואינן עוסקות בליבת האירוע.

7. בהמשך מצא בית המשפט חיזוק משמעותי לגרסתה של ב' בעדותה של א', אשר תיארה כי לאחר שהתעוררה ממעשי המערער כלפיה היא קמה ממקומה לחפש משהו חם ללבוש, וכשהסתובבה ראתה המערער חובק את ב', כך שרגלו וידו מונחות עליה (אם כי באותה עת סברה שמדובר באח). גרסתה של א' נמצאה גם היא אמינה בעיני בית המשפט, מלאה ומפורטת, ונקבע כי גם בשים לב לכך ש-א' לא ציינה בבירור כי ראתה את המערער מתחכך ב-ב', די בדברים שמסרה כדי לתמוך בגרסתה של ב' ולדחות את טענותיו הסותרות של המערער כי כלל לא נגע ב-ב' או כי לא מדובר היה במגע בעל אופי מיני.

8. אשר לגרסת המערער, בית המשפט לא מצא לתת בה כל אמון. נמצא כי הוא סתר את עצמו לא פעם בגרסאות שמסר בחקירתו במשטרה (שם הכחיש כל מגע) ובמענה לכתב האישום (שם טען כי מדובר במגע מקרי), וכי חלק גדול מההסברים שנתן לא עלו בקנה אחד עם הראיות שהוצגו לו. כמו כן, הגרסה החדשה שמסר על דוכן העדים - בה הודה שהוא כן נצמד ל-ב' כך שלא היה זה מגע מקרי, אך טען שהמגע נועד רק כדי להסביר ל-א' שלא התכוון לגעת בה אלא ב-ב' והוא התבלבל ביניהן - אינה אלא עדות כבושה, מגמתית ומיתממת, הנעדרת כל היגיון או סבירות.

9. לאור האמור נקבע כי אין ספק שהתנהלות המערער אשר נצמד ל-ב' בשנתה, חיבק אותה והתחכך בה, וזאת מיד לאחר עבירת המין שביצע ב-א', עולה כדי מעשה מגונה, ובוצעה על ידו לצורך גירוי, סיפוק או ביזוי מיני.

10. בגזירת דינו של המערער התייחס בית המשפט לעבירות שביצע כאל מסכת אחת אשר בכללותה

מבטאת פגיעה ממשית ומשמעותית במתלוננות. בקביעת מתחם העונש ההולם עמד בית המשפט על הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו מהעבירות שביצע המערער ומידת הפגיעה בהם, ועל הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בהן העובדה שהמערער פגע במתלוננות בסמיכות זמנים, אחת אחרי השנייה, תוך ניצול העובדה שהיו שריוות בשינה עמוקה. בית המשפט עמד גם על מדיניות הענישה הנוהגת, ועל מגמת ההחמרה הניכרת בשנים האחרונות ביחס לביצוע עבירות אינוס בדרך של החדרת אצבעות לאיבר המין. על כן נקבע כי מתחם העונש ההולם לעבירות שביצע המערער נע בין 4.5 ל-7.5 שנות מאסר בפועל, בצירוף עונשים נלווים.

11. בגזירת העונש מצד אחד בית המשפט נתן את דעתו לעברו הנקי של המערער, לכך שברקע לביצוע העבירות היה שימוש באלכוהול, לעדויות מטעם ההגנה בדבר שינוי באורח חייו ולכך שהיה נתון במעצר במשך חמישה חודשים ולאחר מכן במעצר בפיקוח אלקטרוני במשך למעלה משנה. מצד שני, צוין כי המערער לא נטל אחריות על מעשיו ולא ניכרה בדבריו אמפטיה למתלוננות, וכי בתסקיר שנערך בעניינו העריך שירות המבחן כי אין בסיס לתהליך שיקומי והמליץ על ענישה מוחשית. נוכח כל האמור הושתו על המערער 6 שנות מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו; 18 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור במשך שלוש שנים כל עבירת מין מסוג פשע; 9 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור במשך שלוש שנים כל עבירת מין מסוג עוון; ופיצויים למתלוננות - סך של 50,000 ש"ח ל-א' וסך של 10,000 ש"ח ל-ב'.

תמצית טענות הצדדים בערעור

12. בערעור על הכרעת הדין נטען כי אין די בראיות שהוצגו לפני בית המשפט המחוזי כדי להרשיע את המערער בביצוע מעשה מגונה. בית המשפט הסתמך בעיקר על עדותה של ב', אשר צרכה משקאות אלכוהוליים לאורך היום וישנה שינה עמוקה בעת התרחשות המעשים המתוארים. ב' עצמה העידה כי הרגישה הכל מתוך שינה ושאיננה בטוחה בסדר האירועים. כמו כן, פרטים רבים מאירועי אותו הערב לא הופיעו בעדותה. מה גם שפרטים מסוימים שמסרה בעדותה לגבי השתלשלות האירועים באותו היום נסתרו בתיעוד ממצלמת האבטחה בחוף, ולגבי פרטים אחרים אין הלימה בין התיאור שמסרה ב' בעדותה לבין זה שמסרה א'.

13. עוד נטען כי גם מקום בו מיוחסת לעדותה של ב' מהימנות רבה וניתן לה משקל מלא, אין די בכך כדי לטעת מסמרות ביחס למגע הקצר והאגבי שהתקיים בינה לבין המערער. זאת בפרט בשים לב לכך שהיו ארבעה אנשים בתוך אוהל צפוף, צמודים אחד לשני באופן טבעי. כן שגה בית המשפט שלא העדיף את גרסתה של א' על פני גרסתה של ב', בה לא תואר כי המערער התחכך ב-ב', אלא רק חיבק אותה. א' כבר הייתה ערה בשלב זה של הלילה וישבה במקום שממנו יכלה לצפות באופן ברור במערער וב-ב', ודי בעדות זו כדי לעורר ספק באשר לטיב המגע שהרגישה ב' עת הייתה מצויה בשינה עמוקה. בנקודה זו הודגש כי לא מבוקשת התערבות בממצאי המהימנות שקבע בית המשפט לגבי

עדוּתה של ב', אלא במסקנה שאליה הגיע בהסתמך על אותה עדות.

14. באשר לגזר הדין, נטען כי אם תתקבלנה טענות המערער ביחס להכרעת הדין, הדבר יחייב להקל בעונשו, שכן נקבע מתחם ענישה אחד לשתי העבירות בהן הורשע. גם במנותק מכך, בית המשפט החמיר עם המערער בגזירת עונשו, והדבר אף נכתב מפורשות בהכרעת הדין עת נקבע כי הגיעה העת להחמיר עם עבריינים המורשעים בביצוע עבירת אינוס באמצעות החדרת אצבעות לאברי מין וזאת ללא תימוכין בחוק. העונש שהוטל על המערער מחמיר ביחס למדיניות הענישה הנוהגת, וכך גם ביחס לפסיקה שהציגה המשיבה, שם דובר באירועים קשים יותר. בענייננו מדובר באירוע בודד וחד פעמי; מעשיו של המערער לא תוכננו מבעוד מועד; המעשים בוצעו ללא הפעלת כוח פיזי או ניסיון כפייה; המערער חדל ממעשיו מיד לאחר שהחל בהם וללא ניסיון להמשיך לכפות עצמו על המתלוננות; לא מדובר בעבירות מין כלפי קטינים או במצב של גורם המנצל סמכותו לצורך ביצוע העבירה; וכל הצדדים לאירוע צרכו כמות גדולה של אלכוהול עובר להתרחשות האירועים. כמו כן, נסיבותיו האישיות של המערער, שהינו בחור צעיר ללא כל הרשעות קודמות, מחייבות ענישה מקלה מזו שהוטלה עליו. מה גם שבניגוד לאמור בגזר הדין, המערער התנצל בפני א' ולקח אחריות על שהתרחש, וסיכויי השיקום שלו טובים חרף האמור בתסקיר שירות המבחן.

15. לטענת המשיבה מנגד, הכרעת הדין מבוססת בעיקרה על ממצאי מהימנות מובהקים אשר ערכאת הערעור אינה נוהגת להתערב בהם, וטענות המערער אינן מגלות כל עילה להתערבות. בפרט נטען כי טענות המערער לגבי קשיים ואי-דיוקים בעדותה של ב' מצביעות על סתירות מינוריות שאינן נוגעות לליבת הדברים ואינן פוגמות בעדותה. באשר לטענה כי ב' שתתה אלכוהול ועל כן אין לסמוך על עדותה, טענה המשיבה כי מעדויות הצדדים ומהתנהגותה של ב' עולה כי היא לא הייתה שתויה במהלך הערב. כמו כן, עדותה של ב' לא עמדה לבדה ונמצא לה חיזוק בעדות של א', אשר על מהימנותה המערער אינו חולק. גרסת המערער מנגד, השתנתה תכופות בין העדויות שנתן. כן נטען כי אין כל עילה להתערב בקביעת בית המשפט המחוזי כי המעשה שביצע המערער כלפי ב' הוא מעשה בעל אופי מיני. לטענת המשיבה גם נסיבות ביצוע המעשה, מיד לאחר ביצוע עבירת מין ב-א', מלמדות על ההקשר המיני ושוללות כל אופי תמים שהמערער מנסה לשוות למגע עם ב'.

16. אשר לערעור על גזר הדין, הדגישה המשיבה כי המערער ניצל את מצבן של שתי המתלוננות לרעה, ופגע בהן בעודן ישנות באוהל בו חשבו שהן נמצאות בבטחה, דבר המעיד על תכנון מוקדם. כן צוין כי כתוצאה ממעשיו של המערער נגרם למתלוננות נזק חמור, וכי הפגיעה שחוו משפיעה על חייהן עד למועד זה, כפי שעולה מתסקיר נפגעות העבירה שנערך בעניינן.

דין והכרעה

17. לאחר עיון בטענות הצדדים בכתובים ושמיעת טיעוניהם בעל-פה הגעתי לכלל מסקנה כי דין

הערעור להידחות על שני חלקיו, וכך אציע לחבריי שנעשה.

18. הלכה היא כי ערכאת הערעור אינה נוטה להתערב בקביעות עובדתיות ובממצאי מהימנות של הערכאה הדיונית אלא במקרים חריגים. זאת נוכח התרשמותה הבלתי אמצעית מהעדויות שנשמעו לפנייה ומהשתלבותן במארג הראיות הכולל (וראו מיני רבים: ע"פ 2189/23 אהרוני נ' מדינת ישראל, פסקה 21 (20.2.2024); ע"פ 6722/22 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 20 (10.9.2023) (להלן: עניין פלוני)). כלל זה מקבל משנה תוקף ביחס לעדות של נפגעות עבירות מין (ע"פ 201/20 ליברטי נ' מדינת ישראל, פסקה 16 (3.2.2022); ע"פ 6819/20 עמר נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (9.12.2021); לגישות שונות בעניין זה ראו: ע"פ 3250/10 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד סה(2) 482, 539-538 (2012); ע"פ 1139/23 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 34 (13.3.2024)).

19. המערער טוען כאמור כי ערעורו אינו מופנה כלפי ממצאי עובדה ומהימנות שנקבעו על ידי בית המשפט המחוזי, אולם הלכה למעשה חלק נכבד מהערעור נסוב על הטענה כי אין מקום להסתמך על עדותה של ב'. לטענתו יש להטיל ספק בעדותה לגבי מעשים שבוצעו בעודה ישנה שינה עמוקה ולאחר שצרכה משקאות אלכוהוליים. מה גם שפרטים רבים מאירועי הערב נעלמו מזיכרונה או נסתרו בעדותה של א' ובעדותה שלה עצמה. אלא שבניגוד לטענת המערער, הפערים והסתירות שביקש להצביע עליהם בעדותה של ב' נבחנו על ידי בית המשפט המחוזי ואף ניתן להם מענה. כך למשל כאמור התייחס בית המשפט לעובדה ש-ב' ציינה בעדותה כי חשה מגע פעמיים במהלך הלילה ואיננה יכולה לקבוע שהמערער היה זה שנגע בה בפעם הראשונה. נקבע כי העובדה ש-ב' העידה על כך ביושר, לצד תשובותיה העקביות לשאלות שנשאלה בעניין זה, מלמדות דווקא על מהימנותה. ויודגש כי ביחס לפעם השנייה בה הרגישה ב' מגע, היא העידה מפורשות כי חשה במישהו חובק אותה ומתחכך בה, וכשקמה ראתה בבירור שהמערער הוא שהיה צמוד אליה.

20. כן קבע בית המשפט המחוזי כי גם אם נפלו בגרסתה אי אילו אי-דיוקים ביחס לתיאור האירועים שקדמו לכניסת המערער לאוהל, או להתנהלותו לאחר ש-ב' התעוררה, אין בכך כדי לפגוע במהימנותה, שכן מדובר בסתירות מזעריות שאינן נוגעות לליבת האירוע. לא מצאתי פגם בקביעה זו, אשר עולה בקנה אחד עם הפסיקה לפיה בחינת מהימנות גרסה של נפגע עבירות מין תיעשה בהתייחס לליבת המעשים ובשים לב למכלול הנסיבות האופפות את המעשה (עניין פלוני, פסקה 23; ע"פ 4511/20 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 21 (7.11.2021); ע"פ 4802/18 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 24 לפסק דינו של השופט א' שטיין (29.1.2019)).

21. גם לא מצאתי לקבל את טענת המערער לפיה יש בעדותה של א' כדי לעורר ספק בגרסה שהציגה ב'. א' העידה כי ראתה את המערער חובק את ב' בגופו, ובכך עדותה מהווה חיזוק משמעותי לגרסתה של ב', למצער על אודות קיומו של המגע. כפי שקבע בית המשפט המחוזי, אין בעובדה ש-א', אשר

ראתה מהצד את הדברים אך לא חשה בהם, ולא תיארה מפורשות כי המגע כלל תנועות חיכוך, כדי לשלול את תחושתה של ב' שכך היה. ונזכיר כי בית המשפט מצא את עדותה של ב' קוהרנטית ואמינה בעניין זה, ובכך אין מקום להתערב.

22. בעדותו של המערער לעומת זאת, אשר שינה גרסתו תכופות על דוכן העדים ומחוצה לו, לא מצא בית המשפט לתת כל אמון. במסגרת הערעור טען המערער כי המגע שיצר עם ב' נוצר "באופן טבעי" כאשר נצמד אליה בניסיון לזוז מ-א' לאחר שזו התעוררה כתוצאה ממעשיו. אלא שגם לפי התיאור שסיפקה א' לא ניתן לכנות את המגע שיצר המערער עם ב' כ"אגבי" לשהייה באוהל הצפוף, אליו נכנס כאמור ללא הסכמתן של החברות הישנות בו. למעשה, בנסיבות העניין ולאור הסמיכות בין המעשים שביצע המערער ב-א' והמגע שיצר עם ב', דומה כי גם אם אניח שהמערער לא התחכך ב-ב' אלא "רק" נצמד לגופה וחבק אותה בעודה ישנה וללא הסכמתה, כפי שתיארה א', אין בכך כדי להכשיר את מעשיו. ההקשר בו בוצעו המעשים שולל את האופי התמים שהמערער מנסה לשוות להם (ע"פ 9603/09 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקאות 12-14 (27.9.2011)). כל זאת אף מבלי להידרש לכך שבעדותו שינה המערער מהגרסה לפיה מדובר במגע מקרי, וטען כאמור כי נצמד ל-ב' רק כדי להסביר ל-א' שלא התכוון לגעת בה אלא ב-ב' והוא התבלבל ביניהן.

לפיכך, דעתי היא כי הערעור אינו מגלה כל עילה להתערבות בהכרעת דינו של בית המשפט המחוזי.

1. כך גם ביחס לערעור על גזר הדין. תחילה ייאמר, כי משעה שנדחה ערעורו של המערער על הרשעתו בעבירת מעשה מגונה ב-ב', אין מקום להקל בעונשו אשר ניתן ביחס לשתי העבירות במאוחד. כמו כן ככלל, אין זו דרכה של ערכאת הערעור להתערב בעונש שהוטל על-ידי הערכאה הדיונית, אלא במקרים חריגים בהם נפלה טעות מהותית בגזר הדין או שהעונש שנגזר על המערער חורג במידה ניכרת ממדיניות הענישה הנוהגת (ע"פ 4995/23 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 43 (29.7.2024); ע"פ 8313/22 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 16 (7.5.2024)). כמו כן, בשים לב לחומרה הגלומה בעבירות מין וההשלכות המשמעותיות שיש לעבירות מסוג זה על הקורבן ועל בני משפחתו, כמו גם לאינטרס הציבורי בהרתעת עברייני מין פוטנציאליים, עמד בית משפט זה לא אחת על הצורך בענישה משמעותית בעבירות מעין אלו (ע"פ 4490/23 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 48 (16.6.2024); ע"פ 5778/22 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 24 (28.2.2023); ע"פ 2092/21 לוז'קין נ' מדינת ישראל, פסקאות 33-34 (30.10.2022)). על רקע האמור לא מצאתי כי מקרה זה מצדיק התערבות בגזר הדין.

2. בענייננו המערער ביצע אונס ומעשה מגונה בשתי מתלוננות שונות, האחת אחרי השנייה, בתוך האוהל בו ישנו ותוך ניצול העובדה שהיו שריונות במצב המונע מהן לתת הסכמה חופשית. כתוצאה ממעשיו של המערער נגרם לשתי המתלוננות נזק חמור. כך נשקף מתסקיר נפגעות העבירה שנערך

בעניין. כל אלו נלקחו בחשבון בגזר דינו של בית המשפט המחוזי, אשר עמד בהרחבה גם על מדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים. בתוך כך, בניגוד לטענת המערער, לא נעלמה מעיניו של בית המשפט העובדה שהעבירות התרחשו במסגרת אירוע בודד וללא הפעלת כוח, והדבר אף נזקף לזכותו. בית המשפט ציין אמנם כי מקובלת עליו העמדה לפיה הגיעה העת להחמיר את הענישה בעניינם של מבצעי עבירות אינוס באמצעות החדרת אצבעות לאיבר מין, אולם הדבר היווה אך אחד מבין מכלול השיקולים שנלקחו בחשבון. מה גם שבית המשפט עצמו ציין כי החמרה כאמור צריכה להיעשות בצורה הדרגתית, ומתחם הענישה שהציעה המשיבה לאור המגמה האמורה אף נדחה בהיותו חמור מדי.

3. זאת ועוד, לצד ההכרה בחומרת מעשיו של המערער, בית המשפט לא התעלם מנסיבותיו האישיות, וגם לא מהתקופה בה שהה במעצר בפיקוח אלקטרוני. אלא שמנגד, צוין כי המערער לא נטל אחריות על מעשיו וכי מתסקיר שירות המבחן עולה כי אין בסיס לתהליך שיקומי בעניינו. בערעור שלפנינו מבקש המערער לחלוק על קביעה זו. לטענתו הוא הביע את התנצלותו בפני א' במסגרת הטיעונים לעונש ולקח אחריות על האירוע, ולראיה הוא שילם למתלוננות את מלוא הפיצויים שפסק בית המשפט המחוזי. אלא שגם אם המערער התנצל בפני א', ומבלי להפחית מהחשיבות של הכרה זו ושל תשלום הפיצויים, עדיין לא ניתן לראות במערער כמי שלקח אחריות מלאה על מעשיו והכיר בהשלכותיהם. כך עולה גם מהתסקיר המשלים שערך שירות המבחן, בו נכתב כי המערער אינו מביע מוטיבציה לטיפול, וכי הוא מודה במיוחס לו רק באופן חלקי ותוך צמצום מחומרת מעשיו. נוכח כל האמור, וגם אם הענישה שנגזרה על המערער היא על הצד המחמיר, היא איננה מצדיקה את התערבותנו כערכאת ערעור.

על כן כאמור אציע לחבריי כי נדחה את הערעור על שני חלקיו.

דוד מינץ
שופט

השופט נעם סולברג:

אני מסכים.

נעם סולברג
שופט

השופט יצחק עמית:

אני מסכים.

יצחק עמית
שופט

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט דוד מינץ.

ניתן היום, י"ח אב תשפ"ד (22 אוגוסט 2024).

דוד מינץ
שופט

נעם סולברג
שופט

יצחק עמית
שופט